

Betrapt

Dit is zijn laatste kans. Dit keer moet het lukken.

‘Kom op,’ hoort Tian zichzelf mompelen. Hij praat af en toe hardop tegen zichzelf. Superstom, dat weet hij wel, maar het is er vaak uit voordat hij het doorheeft. Alleen geeft het dit keer niks, want er is hier toch niemand die hem hoort. Hij is alleen.

‘Doe het!’ Hij klauwt zijn handen in zijn handschoenen en buigt dieper door zijn knieën. Als hij nog meer naar beneden zakt, dan zit hij bijna op het ijs. Daar komt de bocht. Het is donker, het is min vijf graden, het is zijn laatste kans voor vandaag. *Zoef, zoef.* Rechterbeen uitglijden naar rechts, verder, verder, verder. Dan naar de andere kant. Linkerbeen uitzwaaien naar links, verder, verder, verder. Twee meter voor de bocht, één meter voor de bocht. Daar gaat-ie.

Tian tilt zijn rechtervoet op. En dan moet dat ding over zijn linkervoet. Kom op, gewoon eroverheen zetten. Nu is het moment. Nu! Anders dan... *Baf.*

Met een doffe dreun valt hij op het ijs. Eerst op zijn linkerzij. Maar terwijl hij doorschuift, laat hij zich achterover glijden en voert het gladde bevroren water hem mee alsof hij een puck is en een ijshockeyspeler hem net een jets heeft gegeven. Alweer niet gelukt!

Hij kan het gewoon niet, pootje over. Maar hij moet het leren, want Roon kan het wel. Tian kan sneller schaatsen,

maar Roon komt sneller de bocht door. En zaterdag is de wedstrijd al.

‘Hé! Wat doe je daar! Je weet toch dat we gesloten zijn?’

O jee. Betrapt.

Tian duwt zich overeind en krabbelt op. Au, hij voelt aan zijn knie. Ook dat nog, zeg. Gaat-ie lekker een bles-sure oplopen in de laatste dagen voor de wedstrijd. ‘Ja, sorry. Ik pak mijn tas en ga al.’

‘Ho eens even, niet zo snel jij.’ Er komt een man in een blauwe overall aanlopen. Het is boer Willem, met een kwispelende hond naast hem. Als hij vlak bij de rand van de ijsbaan staat, buigt hij zich naar Tian toe. ‘Er klimmen wel vaker mensen over het hek, maar dat is omdat ze iets hebben laten liggen. Handschoenen of zo. Vaak bellen ze eerst even aan. Maar ze gaan niet stiekem nog schaatsen. Heb ik jou niet gisteren ook al over het hek zien klimmen? En eergisteren?’

‘Eh, nee?’

‘Dat was dan zeker een andere Chinese jongen.’

Krijgen we dat weer! Wanneer houden mensen nou eens op met daarover te beginnen.

Tian haalt zijn schouders op en mompelt iets van ‘jaha’, maar hij weet niet zeker of hij dat hardop heeft gezegd.

Hij stapt van de baan en gaat op het bankje ernaast zitten. Hij doet zijn schaatsen uit. Gaat Willem nou naast hem zitten? Daar heeft hij helemaal geen zin in. Hij wil naar huis en nog maar eens voor de miljoenste keer dat filmpje kijken over hoe je pootje over kunt leren.

‘Woelie wordt oud.’ De man aait over de oren van zijn

hond. ‘Maar ik snap jou wel een beetje, hoor. Ik was vroeger ook niet van het ijs af te slaan.’

O, daar komt het. Nu krijgen we weer zo’n verhaal over vroeger. Zeker dat hij de kampioen van het dorp was, wedden?

‘Niet dat we een schaatsbaan hadden. In ieder geval niet zoals deze. Wij schaatsten gewoon op,’ de man wijst met zijn duim ergens naar achter, ‘het meertje. Daar maakten we dan een baan op met hooibalen, maar dat vriest nu nooit meer dicht. En al helemaal niet sinds ze er grond en slib in dumpen en ze er steeds maar in graven. Ze gebruiken het als dumpplek voor de industrie. Knappe jongen die daar een ijslaag op kan krijgen.’

Tian gaat staan, wiebelt op één been en trekt zijn sok omhoog. Oude mensen en hun verhalen over hoe het vroeger beter was. Vroeger kon je schaatsen tot diep in mei. Vroeger had je nog Elfstedentochten. Vroeger...

‘Maar goed. Dan gingen we na school op dat meer. En dan moesten we eigenlijk naar huis als het donker werd, maar dan gingen we toch gewoon nog effe doorschaatsen, hè. Net als jij. Tot mijn vader me kwam halen. Nou, en dan hoorde je hem al uit de verte roepen: “Willem van Vliet! Als de donder naar huis!”’ Hij steekt zijn handen in zijn zakken en kijkt omhoog.

‘Laatste week, jongen.’

‘Laatste week?’

‘Na het weekend zet de dooi in. Dit is dus de laatste week dat je kunt schaatsen. Ik denk dat ik de baan een paar dagen later wel weer als weiland terugheb.’

Tian stampst zijn voeten in zijn laarzen. ‘Maar het is

min vijf. Min vijf! En zo is het al bijna twee weken, het is al sinds half januari aan het vriezen. En het heeft gesneeuwd. Vorig weekend is de baan hier opengegaan. Dat gebeurt toch niet vaak meer?’

‘Nee, klopt. Maar dat betekent dat het toch zomaar weer over kan zijn. De wind gaat draaien. Die komt nu nog uit het oosten.’

‘Maar ik moet nog...’ Hij moet nog pootje over leren, maar dat gaat hij natuurlijk mooi niet zeggen.

Tian trekt de rits van zijn jas omhoog en knoopt zijn schaatsen aan elkaar. Zo kan hij ze makkelijk over zijn fietsstuur leggen en meenemen. ‘De wedstrijd is zaterdag,’ zegt hij dan maar.

‘Die haal je nog wel. Het blijft net lang genoeg vriezen. Je bent een snelle, dat heb ik al wel gezien. Komt natuurlijk ook omdat je zo klein bent.’

Was dit aardig bedoeld? Tian kijkt opzij, bij volwassenen weet je het nooit.

‘Bedankt.’

De man naast hem heeft grijs, dik haar en het golft een beetje. Er zit een rustige glimlach op zijn gezicht. Iedereen in het dorp kent hem als boer Willem, maar nu hij zo naast hem zit, weet Tian niet hoe hij hem moet aanspreken. Hij knijpt zijn handen ineen. De man hoeft natuurlijk niet vervelend te zijn, alleen maar omdat hij volwassen is.

‘Je moet alleen nog even pootje over leren.’

Tian trekt zijn muts over zijn oren. Jaha!

Boer Willem geeft hem een klap op zijn been en staat

op. ‘Gauw naar huis, jongen. Ik zie je morgen wel weer. Ben je al ingeschreven voor de wedstrijd?’

Ja, natuurlijk. Al sinds het moment dat de lijst op het bord werd geprikt. Zijn naam staat bovenaan, hij had de eerste plaats, niet Roon. Deze keer wel.

‘Ja.’

‘En tegen wie moet je?’

‘Eh, tegen iedereen die meedoet?’

‘Nee, vast niet. Je hebt vast wel één iemand die je eruit wilt schaatsen.’

Zijn vriend nog wel. Maar hoe weet boer Willem dat? ‘Misschien.’

‘Je hoeft het niet te zeggen, hoor. Ik hoop dat je kampioen wordt.’

‘Dus ik mag morgen een uurtje langer komen oefenen? Ik wil niet tot volgend jaar wachten om te winnen.’ Tian houdt zijn hoofd schuin en zet zijn liefste blik op. Dezelfde die hij ook bij zijn vader gebruikt als hij alvast wil snaaien terwijl zijn vader staat te koken.

‘Haha! Jij durft wel. Nou, goed hoor. Omdat het de laatste keer is.’

‘De laatste keer?’

‘Yep.’ Boer Willem loopt langzaam naar het hek en duwt ertegen. ‘Ik verkoop mijn boerderij. Op het weiland komen duurzame huizen te staan. De ijsbaan gaat sluiten.’ *Bam*, het hek klapt open. ‘Voor altijd.’

De uitnodiging

De rest van de avond had Tian naar het pootje overfilmpje gekeken. Tot hij naar bed moest. En daarna had hij het in bed op zijn telefoon stiekem nóg een paar keer gekeken. Tot zijn moeder naar boven kwam stampen. Hij was vergeten het geluid van zijn telefoon uit te zetten.

Het is heel makkelijk om te horen in welke bui zijn ouders zijn als ze de trap op komen. Boos is *doink, doink* op de treden. En als ze vrolijk naar boven komen, dan hoort hij *tip, tip*.

Nu, op school, ziet hij de beelden nog steeds voor zich. Het lijkt zo makkelijk als je het een ander ziet doen. ‘Kijk,’ had dat meisje tegen de camera gezegd, ‘je houdt je gewicht dus op één been. Rustig blijven glijden, diep zakken, nog dieper. En dan gewoon overstappen.’

Tian had het na de zoveelste keer boos uitgezet, en daarna toch maar weer aan. Gewoon, gewoon... Wat is daar gewoon aan! Als het zo gewoon was, dan kon iedereen het wel. Dan liepen alle mensen pootje over te doen op de straten. Zo van, hop, even snel de hoek om rennen? Pootje over. Ook in de winkels. Wilt u erbij, meneer? Ja, ik wil naar het brood. Maar ik kan er wel langs, hoor, ik doe wel even gewoon pootje over.

‘We gaan meteen na school, toch?’ Tian kijkt op. Hij zit naast Nouk op het bankje op het schoolplein. Nouk frommelt haar boterhamzakje in elkaar, propt het in haar

jaszak en stoot hem aan. ‘Je hebt je schaatsen toch wel meegenomen?’

‘Ja, tuurlijk. Wat dacht jij dan.’

‘Koude billen krijg je van dit bankje, zeg. Brr, even opstaan. En moet je voelen hoe koud mijn handen zijn geworden. Je kan ook echt geen vijf minuten je handschoenen uitdoen om een boterham te eten.’ Nouk raakt met haar vingers Tians hand aan.

‘Au!’

‘Au!’

‘Voelde jij dat ook?!’ roept Nouk en ze trekt snel haar hand weer terug.

‘Ja, duh. Waarom denk je dat ik “au” riep? Niet dat het pijn doet of zo, maar meer, eh... uit schrik? Of zo.’

‘Ja, ik ook.’ Nouk zucht. ‘Het is al honderd keer gebeurd. Al duizend keer. Maar toch schrik ik me elke keer lam.’

Het zijn haar krullen. Nouk duwt ze terug onder haar blauwe muts, voor zover dat lukt. Nouk heeft een bos krullen en als het heel koud is, lijkt het of die haren een eigen leven hebben. Komt door de vorst. Dan is het of de bos ervandoor wil gaan, haar haren staan dan alle kanten uit. Alsof haar krullen nog niet wild genoeg zijn in de zomer. En ze zetten Nouk onder stroom, want als je haar dan aanraakt, krijg je een schok. *Kzzzing*.

Bij de schooldeur gaat Roon ook net naar binnen. ‘Yo, zie jullie zo op het ijs.’ Hij steekt een vuist op. Of misschien is het geen vuist. Geen dreigend ik-zie-je-daar-en-dan-schaats-ik-je-helemaal-naar-jetje, maar een normaal opgestoken hand. Een normale hoi-we-gaan-

lekker-schaatsen-groet. In de winter is het verschil niet te zien met die handschoenen. Of Tian ziet er weer eens te veel in, dat kan ook.

‘Yo, zie je daar, man,’ antwoordt hij, maar hij hoort zelf ook wel hoe het eruit komt.

Roon knikt en zegt: ‘Oefenwedstrijdje doen?’

Wat? Nee, geen oefenwedstrijdje! Hij kan nog steeds geen pootje over. Wat als hij weer onderuit gaat? Afgang natuurlijk.

‘Ja, leuk, doen we.’

Echt. Soms is het of er nóg een Tian in hem woont. Eentje die domme dingen zegt en er van alles uit gooit, voordat hij slimme antwoorden heeft verzonnen. ‘Kap-pen, Tian Twee.’

‘Wat?’ Nouk kijkt hem aan.

‘Niks.’ Hij zei het dus weer hardop in plaats van dat hij het dacht. ‘Kom, we gaan naar binnen. Nouk, weet jij het trouwens al? De ijsbaan gaat sluiten.’

‘Ja, hallo. Dat is toch logisch. Dat ding kunnen ze toch niet het hele jaar openhouden? En wat boeit het. In de zomer gaan we zwemmen. Is misschien nog wel leuker dan schaatsen. In ieder geval minder koud. Man, ik ben een ijsklontje!’

‘Nee, dat bedoel ik niet. Hij gaat voor altijd dicht. Boer Willem verkoopt zijn boerderij en dan komen er huizen of flats of weet ik veel. In ieder geval, de ijsbaan verdwijnt.’

Nouk hangt haar jas aan de haken naast de klas. ‘Ach. Dan vinden ze wel een ander stukje land. Ze hoeven er toch alleen maar water op te spuiten en te wachten tot het befrist? Kan overal, toch?’